

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712918976/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„En smule Roe.“ —
 „Men,“ brød han atter ud: „Jeg iffe kan
 „Ufflæde mig allene.“ — „Skal jeg falde?“
 Bientog Constance. — „Uff! hvor kan De falde
 „Paa den Idee? Det gaaer unuuelig an;
 „Jeg i det mindste nødig vilde,
 „At mine folk Dem her, Madame, skulde see
 „Saa silde.
 „Det, seer De selv, kan ingenlunde see.“ —
 „For den Heilighed at undgaae,“ Svaret led,
 „Jeg kunde stule mig i Krogen —
 „Dog heller — lad os iffe kalde nogen —
 „Jeg smutter i min Krog igien.“ —
 Og nu hun skyndte sig derhen,
 Men kunde i sin Angst ei finde Krogen. —

Tyrannen gaaer i Seng; men Himlen veed,
 Hvordan han har sig ad ved denne Heilighed.
 Jeg vil til Aere for Ustændigheden mene,
 Han slutte Lyset først i denne Scene.
 Den arme Pige taus sig sætter ned —
 „Uff!“ siger hun tilsidst, og gyser,
 „Hvor det i Nat forfærfeligen fryser!
 „Hvor skal jeg lægge mig?“

 Camilus tar,
 Og lod, som han betalte Søvnens Krav,
 Og snorkede — jeg siger det med Smerte —
 Gud veed, hvor nogen være kan saa gram.
 Den yderligste Skræk ved den forfærfelige Sium
 Betog Constances elffovsfulde Herte,
 Og havde hun nu havt en Doif — bevar' os Gud!
 Det vilde ganske vist seet tragisk ud.
 Tre Gange ledte hun i alle sine Kommer,
 Men heldignits omsonsi, som ellers fældent er,
 Thi af sig selv en Doif gemeenlig kommer,

Naar man vil stikke sig, desværre!
 Hun ingen fandt; og slaae sig selv ihjel
 Med bare Hænder kan man ikke;
 Stigt saae man hidtil ingen Moders Sidel
 At giøre; mindst det sig for Damer vilde stikke.
 Hun blev saa bleg af Angest som et Lig,
 Og græd, og zittrede forfræffelig;
 Saae lutter Furier for sine Dine svære;
 Men blev alligevel beständig ved at leve.
 Hvi blev hun der, hvi gif hun ei? — jo, jo!
 Gaae hjem i Mørke, midt om Natten, Kloffen to,
 Naar ingen ærlig Dævel, eller fanden,
 Endnu tilgavns har slaaet sig til Roe,
 Men lurur overalt med Horn i Panden —
 Desuden, hvordan slippe stiffer ud,
 Og ikke næffe nogen? Eshors Gud
 Kan vel imellem giennem luffe Dørre
 Indbringe sine Folk; men ud igien
 Man næsten aldrig saae ham nogen føre
 Paa den Maneer. Og sæt, den gode Ven
 Stik hende bragt paa Gaden; af! derinde
 I Pavedømmet, og i Rom isæt,
 Er Politiet ikke nær
 Saa høfligt, mine Kædere, som her!
 Alt dette løb omkring hos vor Heltinde,
 Og derfor blev hun der;
 Alt Haab var overalt ei flyet af hendes Siæl;
 Hun kiendte sin Tyran for vel;
 „Han vil forsøge dig, hans Hierte bløder
 „Saa vel som dit?“ saa smigrede hun sig,
 Gif hen, og satte sig saa lenpelig
 Paa Sengen ved den Lykkeliges Fødder.
 Man tænke sig Cupidos hele Seier!
 Mon nogen Cæsar, Ziska, Tamerlan,
 Mon nogen Alexander prale kan

Med en Triumph, som hans opveier?
 Til dette Skridt at have bragt
 Den stolteste blandt alle Roms Coquetter,
 Hvis Skønhed det ei stod i Wielands Magt
 I fiorten Dage, fiorten raagne Nætter,
 Med al sin Kunst, med alt sit Vid,
 Trods uophørlig Sved og Flid,
 At copiere andet af end Pletter!
 Her seer man denne Gud i al sin Glæds;
 Mon alle Himmelens nedslængte Tordenkiler,
 For at forstyrre glade Kloders Dands,
 Naar halve Skabningen igien til Chaos iler,
 En hevn saa kildrende kan bringe Jupiter
 Som den, hans lille Søn nu smagte her?

Men glæder Jer igjen, I sønne Glutter!
 Camillus, efter nogle saa Minutter
 Sig sovende at have stillet an,
 Den Tvang ei meer udholde kan.
 Den Skønnes Taarer, som i Strømme fald,
 Med alle hendes Brøder ham forfald:
 „Constance!“ raaber han omsider med en Tone,
 Som kunde vække Livet i en Død,
 „Constance! det er nok! jeg iffe længer
 Med Dem at lide holder ud;
 Min længe hemte Qval til Lindrang trænger;
 Kom, kom, min Siæls udoalgte Brud!
 Kom, lær mig nu ved Deres Smil at glemme
 Den Qval, jeg dobbelt leed
 Med mine følelser at hemme,
 Da Deres Ord og Handling sagde mig,
 Jeg elsket var og lykkelig —
 O! har De kunnet troe, mit elskovsfulde Hierte
 (Blev han med megen Varne ved)
 „Var følesløst ved Deres Graad og Smerte,